

5. סעיף 72 של הפקודה העיקרית יתוקן בהפקעת סעיף-קטן (5) של אותו סעיף, והחלפת הסעיף-הקטן הנ"ל בסעיף-הקטן הבא: —
- (5) שטר שנמשך במדינה אחת והוא משתלם במדינה אחרת, ייקבע ומן-פרעונו לפי הוקי המקום שבו הוא משתלם.
6. סעיף 96 של הפקודה העיקרית יתוקן בהחלפת הנקודה, שבסוף סעיף-קטן (1) של אותו סעיף, בנקודותיים ובחוספת התנאי הבא לאחר הנקודותיים: —
- „בתנאי שכל צד בשטרי-הליפים, שיק או שטרי-חוב, רשאי לוותר על לימוד-הזכות — בתביעה משפטית עליו באותם שטרי-הליפים, שיק או שטרי-חוב, כי אותה תביעה משפטית אינה ניתנת להיות מקוימת, מפני שחם המועד הנאות הנוצר בסעיף-קטן זה, ואותו ויתור אפשר יהיה להכניסו בין באותו שטרי-חליפים, שיק או שטר-חוב ובין בתעודה נפרדת, בין לפני תחילתה של אותה תביעה משפטית ובין לאחריה: וכן בתנאי נוסף, שאם הוכנס אותו ויתור בתעודה נפרדת, הוא לא יהיה מחייב, אלא-אם-כן קיבל האדם שהכניסו באותה תעודה תמורה בעלת-ערך חלף זה.”
7. הוראות הפקודה הזאת, פרט לאלה שבסעיפים 1 ו-3, יהיו רואים אותן כאילו קיבלו תוקף ביום תחילת התקפה של הפקודה העיקרית, והוראות סעיפים 1 ו-3 תקבלנה תוקף בתאריך פרסומה של פקודה זו בעתון.

תחילת-תוקף.

גורט

נציב עליון.

29 במארס, 1945.

פקודת מס הכנסה (תיקון).

מס' 11 לש' 1945.

פקודה הבאה לתקן את פקודת מס הכנסה, 1941.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י), לאמור: —

1. פקודה זו תיקרא פקודת מס הכנסה (תיקון), 1945, ותהיה נקראת כאחת עם פקודת מס הכנסה, 1941, הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית“.

2.—(1) סעיף 5 של הפקודה העיקרית יתוקן —

(א) בהחלפת פסקה (ב) של סעיף-קטן (1) של אותו סעיף בפסקה הבאה: —

„(ב) השתכרויות או רווחים בעבודה כל-שהיא, לרבות שוויים הנאמד של כל כגורים, הונה, או מושב (לאחר שמנכים — במקרים שבהם אין המגורים, ההזנה או דמושב ניתנים חינם — כל סכום ששולם או המשתלם בדרך דמי-שכירות, תרומה או בדרך אחרת תמורת אותם מגורים, הונה או מושב) או כל קצובה אחרת: בתנאי שלא ישולם כל מס הכנסה לפי פסקה זו על קצובת-כלכלה או קצובת-נסיעה או קצובת-כיבודים, אם —

(1) הוכח במקרה של קצובת-כלכלה או קצובת-נסיעה — כדי הנחת דעתו של פקיד השומה — כי הקצובה לא הוצאה לצרכים, שעליהם אין מרשים כל ניכוי לפי סעיף 13;

(11) אין סכום הקצובה עולה — במקרה של קצובת-כיבודים — על חמישה-עשר אחוזים מן המאה של המשכורת השנתית (להוציא דמים, הטבות או השתכרויות אחרות המתקבלים מן העבודה) או מאתיים פונט, הכול לפי הסכום הקטן יותר, ואם יוכח — להנחת דעתו של פקיד השומה — כי הקצובה לא הוצאה לצרכים, שעליהם אין מרשים כל ניכוי לפי סעיף 13;”

(ב) בחוספת סעיף-קטן חדש (3) בסוף אותו סעיף כלהלן: —

„(3) מקום שאדם עוסק בפלשתינה (א"י) במפעל הקלאי, תעשייתי או מפעל פרז-דוקט בי אחר, תהיה נודעת נפקות להוראה הבאה, דהיינו —

(א) אם אותו אדם מוכר מוצר כל-שהוא של המפעל בשוק סיטוני, מחוץ לפלשתינה (א"י), או כדי שיימסר מחוץ לפלשתינה (א"י), בין שנערך החוזה בתחומי פלש-תינה (א"י) ובין מחוץ לפלשתינה (א"י), יהיו רואים את כל הרווחים שמקורם במכירה

כהכנסתו של אותו אדם שנתרבתה או הושגה בכלשתינה (א"י): בתנאי שאם יוכח — להנחת דעתו של פקיד השומה — כי הרווח הוגדל מתוך פעילה במוצר מהוץ לפלשתינה (א"י), שאינה פעולת טיפול, סיווג, מיווג, מיון, אריזה או העברה כרשות, לא יהיו רואים אותה הגדלת רווח כהכנסה שהתרבתה או הושגה בפלשתינה (א"י);

(ב) אם אדם זה מוציא כרשות, משתמש או עוסק במוצר כל-שהוא של המפעל מחוץ לפלשתינה (א"י) באופן אחר, יהיו רואים את הרווח, שהיה עשוי להיות מושג אילו היה אותו אדם מוכר את המוצר בתנאים הטובים ביותר בשוק סיטוני מחוץ לפלשתינה (א"י), כרווח שמקורו באותם העברה כרשות, עיסוק או שימוש, וכהכנסתו של אותו אדם שנתרבתה או הושגה בפלשתינה (א"י)."

(2) תוצאות דומות לאלה תהולנה — ויהיו רואים אותן כהלות — מכל הבחינות, כאילו נעשה החיקון, שניתנת לו נפקות לפי פסקה (א) של סעיף-קטן (1), מיד לאחר תחילת תקפה של הפקודה העיקרית.

3. סעיף 6 של הפקודה העיקרית מופקע בזה, והסעיף הבא יבוא במקומו: —

6.—(1) מתוך כפיפות להוראות סעיף (2) יחושב, יורם וייגבה מס בגין כל שנת שונה על ההכנסה ההייבט במס של כל אדם בשנה האחרונה שקדמה לשנת השומה, גם אם עלול היה מקור ההכנסה להפסק לפני שנת השומה או בהמשכה.

(2) אם פוסק מהיות ברשותו של אדם כל-שהוא — בשנת שומה כל-שהיא, המסתיימת לאחר 31 במאָרס, 1944 (הקרוייה להלן בסעיף-קטן זה "שנת השומה הנדונה") — מקור הכנסה כל-שהוא מסוג אלה החייבים במס לפי פסקה (ב) או (ה) של סעיף-קטן (1) מסעיף 5, ואותו אדם נתחייב במס על ההכנסה שנהקבלה כאותו מקור בגין שנת השומה, המסתיימת ביום 31 במאָרס, 1942, יחושב, יורם וייגבה מס על ההכנסה מאותו מקור בשנת השומה הנדונה, כאילו היתה זו הכנסה של השנה האחרונה שקדמה לה, ולא יחושב, יורם וייגבה מס על ההכנסה האחרונה שקדמה לשנת השומה הנדונה, או על ההכנסה הממשית מן המקור ההוא בשנה האחרונה שקדמה לשנת השומה הנדונה: —

בתנאי שיהיה נציב מס ההכנסה רשאי להורות לפקיד השומה לבחון מחדש כל שומה שנערכה לשנת השומה האחרונה שקדמה לשנת השומה הנדונה (והיא הקרוייה להלן בתנאי זה "השנה שלפני האחרונה") כאילו היתה ההכנסה מן המקור ההוא בשנה שלפני האחרונה — ההכנסה של השנה האחרונה שקדמה לה, וכאילו לא היתה הכנסה ממשית מן המקור ההוא באותה שנה אחרונה שקדמה לה.

(3) כוחו של הנציב יהיה יפה להורות כל אותן ההוראות (לרבות הוראות בדבר החזרת מס ששולם) שיראן נאותות לשם הכנת תכליתו של סעיף-קטן (2)."

4. סעיף 12 של הפקודה העיקרית מופקע בזה.

5. סעיף 13 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה בהחלפת הנקודה והפסיק שבסוף פסקה (1) בנקודה, ובמחיקת פסקה (ח).

6. סעיף 16 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה בהחלפת הנקודה — שבסוף סעיף-קטן (2) — בנקודותיים, ובהוספת התנאי הבא בסופו: —

"בתנאי כי לא יותר כל ניכוי בגין כל ילד, שהיה זכאי מכוח עצמו בהכנסה העולה על המישים כונט, בשנה שקדמה לשנת השומה, להוציא כל הכנסה מסטיפנדיום, תמיכה לצרכיילימודים או קרן הינכית אחרת כיוצאת באלה."

הפקעת סעיף 6 של הפקודה העיקרית והחלפתו בסעיף אחר.

הפקעת סעיף 12 של הפקודה העיקרית.

תיקון סעיף 13 של הפקודה העיקרית.

תיקון סעיף 16 של הפקודה העיקרית.

תיקון סעיף 17 של
הפקודה העיקרית.

7. סעיף 17 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה בהחלפת התנאי הראשון, הנוסף על הסעיף, בתנאי הבא: —

„בתנאי כי לא יותר כל ניכוי כזה לחשבון כל סכום שנתי כזה של פרימיה או תרימה, שיעלה על סכום השווה לשישית ההכנסה החייבת במס של אותו יחיד, שיהיה נאמד בהתאם להוראות הפקודה הזאת לפני שיעשו הניכויים הנקובים בסעיף זה ובסעיפים 15 ו-16.”

8. כמורכב מוסיפים ומתקנים בזה את הפקודה העיקרית בהכנסת סעיף חדש 21 א, מיד לאהר סעיף 21, כלהלן: —

סעיף חדש 21 א של
הפקודה העיקרית.

21 א, מקום שבחיייו של המעביר, בתוקף — או בתוצאת — סידור-העברה כל-שהוא, שנעשה בחייו של המעביר (בין לפני תחילת תקפה של פקודת מס ההכנסה (תיקון), 1945 — ובין לאחריה), משתלמת הכ-נסה כל-שהיא — במשך השנה הקודמת לכל שנת שומה המתחילה ביום האחד באפריל, 1945, או לאחר מכן במישרים או בעקיפים, לאדם כל-שהוא או לטובתו, בין בהווה ובין בעתיד, או שרואים אותה לפי הוראות סעיף 22 כאילו נתקבלה במישרים או בעקיפים על-ידי אדם כל-שהוא או לטובתו, בין בהווה ובין בעתיד, תישב ההכנסה לצרכי הפקודה הזאת — אם בתחילת השנה הקודמת לשנת השומה לא כלאו לאותו אדם עשרים שנה ולא היה נשוי — כהכנסתו של המעביר באותה שנה ולא כהכנסתו של כל אדם אחר.

„סידור-העברה
לטובת ילדים.

לצרכי סעיף זה כוללות המלים „סידור-העברה” כל נאמנות, הענקה, ברית, הסכם, הסדר או העברת-אקטיבים.

שום דבר בסעיף זה לא ימנע מהתייחס, בכל מקרה שאין סעיף זה חל עליו, להכנסה כל-שהיא — לפי סידור-העברה כל-שהוא — לצורך המס, כאל הכנסת המעביר.

9.—(1) סעיף 22 של הפקודה העיקרית מופקע בזה, והסעיף הבא יבוא במקומו: —

הפקעת סעיף 22 של
הפקודה העיקרית
והחלפתו בסעיף
אחר.

22.—(1) מקום שמתלבן לנציב כי —

„רווחים מסויימים
שלא פילגום ייחשבו
מפולגים.

(א) הברה שעליה חלות הוראות הסעיף הזה (כפי שיבואר להלן) לא פילגה כדיוידנדים לבעלי-מניותיה, לפני סוף שנת שומה כל-שהיא, את רווחיה או איזה חלק מרווחיה, שהרוויחה בתקופה כל-שהיא, אשר נסתיימה לאהר 31 במאָרס, 1942 — ואלה חייבים במס לאותה שנת שומה, וכן

(ב) היתה החברה יכולה לסלג את רווחיה או אותו חלק מרווחיה, הכול לפי העניין, בלא להזיק לקיום עסקה ולהתפתחותו, וכן (ג) נסקותו של אי-פילוג זה היא הימנעות מתשלום המס, או הפחתתו,

יהיה הנציב רשאי להורות — במשך שנתיים אחר סופה של אותה שנת שומה, אחר שיוועץ בזעודה אשר עליה נקבעה הנראה להלן, ולאחר שיתן לחברה הזדמנות מסתברת כדי להשמיע את טענותיה — לפקיד השומה כי רווחים אלה שלא פולגו, או חלק מהם, יהיו נוהגים בהם כאילו פילגום כדיוידנדים או כדיוידנדים, ולאחר-כך יושמו בעלי-המניות הנוגעים בדבר, או ששומותיהם תיבדקנה מחדש, כאילו קיבלו כדיוידנדים את הסכומים, אשר נהגו בהם כאילו כבר פילגום בין בעלי-המניות באותו תאריך או באותם תאריכים שאותם יהיה הנציב עשוי לקבול כתאריכי-צדק, בהתחשבו עם התאריך או התאריכים שבהם עושה החברה פילוגי-דיוידנדים (אם נערכו בכלל): בתנאי כי —

(א) הנציב לא יורה כנ"ל אם פילגה החברה בדרך דיוידנדים — לפני סוף אותה שנת שומה — סכום שלא פהת מכדי שבעים וחמישה אחוזים מן הכאה בהכנסתה החייבת במס בגין אותה שנת שומה;

(ב) מקום שאלמלא התנאי הזה, היה נדרש לנהיג בסכום כלשהוא כבסכום שקיבלהו כדיו-דנדום בעל-מניות כלשהוא של חברה (הנזכרת בתנאי זה כ"חברה הראשונה") — בהתאם להוראות הנציב, ובתאריך שקבעו הנציב, לפי הוראותיו הקודמות של סעיף זה — ובעל-המניות הנדון אף הוא חברה (הנזכרת בתנאי זה כ"חברה שנייה"), שעליה חלות הוראות הסעיף הזה, לא יהיה אותו סכום חייב במס הכנסה כהכנסת החברה השנייה, אלא ינהגו בו כאילו פילגתהו החברה השנייה בדרך דיו-דנדום בתאריך שהגדירו הנציב הנ"ל ובעל-המניות של החברה השנייה יושמו, או ששומותיהם ת בדקנה מחדש, בהתאם לכך; ומקום שבעל-מניות כלשהוא של החברה השנייה הוא חברה, שעליה חל סעיף זה, כי אז תהולנה על הסכום, שבו ינהגו כבסכום שפולג לאותו בעל-מניות, הוראותיו הקודמות של תנאי זה — בשינויים המהאימם — כאילו היתה הזכרת החברה הראשונה באותו תנאי הזכרת החברה השנייה, וכאילו היתה הזכרת החברה השנייה באותו תנאי הזכרת אותו בעל-מניות, וכן הלאה, עד אשר לא ישאר — מתוך הטלת עקרונות התנאי הזה — שום חלק של הרווחים שלא-פולגו, שבהם נוגעות הוראותיו של הנציב, אשר צריך יה לנהוג בהם ככפולגים לחברה, שעליה חלות הוראות הסעיף הזה.

(2) כל-אימת שאדם כלשהוא, שהושם לשלם מס, או ששומתו נבדקה מחדש — בהתאם להוראות סעיף-קטן (1) — אינו משלם בזמן הפועון שנקבע את המס, או כל חלק מן המס, שאפשר לשייכו לחלקו הוא ברווחים כלשהם שלא-פולגו שבהם נוהגים כאילו פולגו, יהיה או אותו מס או אותו חלק ממנו, לחוב המגיע לממשלה מן החברה, אשר בכלל זי-פולגו רווחיה ניתנו הוראות הנציב לפי סעיף-קטן (1), ויהיה ניתן להיגבות כדרך חובות המגיעים לממשלה.

(3) מקום שפולגו לאהר-מכן רווחים שלא-פולגו, החייבים במס בתוקף סעיף-קטן (1), לא ינהגו בהם כבהכנסה החייבת במס שבידי מקבליהם.

(4) כדי ליעץ את הנציב העליון בדבר השימוש בכוח המסור לו בסעיף זה, יהיה תהיה ועדה בת חמישה בני-אדם, שלא פחות משלושה מחבריה יהיו בני-אדם שאינם פקידי ממשלת פלשתינה (א"י); אותה ועדה תיבחר בידי הנציב, כדי היות הדמנות לכך, מתוך רשימה שיכונן אותה הנציב העליון בהודעה שתפורסם בעתון.

(5) סעיף זה יהול על כל חברה הנמצאת בשליטתם של לא יותר מחמישה בני-אדם, ושאינה חברת-עזר או חברה שבה מעוניין הצי-בור במידה ממשית.

לצרכי סעיף-קטן זה —

(א) יהיו רואים חברה כאילו היא נמצאת בשליטתם של לא יותר מחמישה בני-אדם —

(1) אם חמישה בני-אדם כלשהם — או פחות מזה — יהיו: משתמשים, או יכולים להשתמש, בשליטה או זכאים לרכוש שליטה — בין במישרים ובין בעקיפים — על ענייני החברה, וזי-חוד — אולם בלא לפגוע בכללותן של המלים שלעיל — אם חמישה בני-אדם כלשהם — או פחות מזה — יחדיו אחוזים בידם, או זכאים לרכוש, את החלק הגדול יותר של הון-המניות או כוח-ההצבעה של החברה; או

(11) אם חמישה בני־אדם כל־שהם — או סהות מזה — יחדיו אֶזְוֹהוּים בִּדְם, או זכאים לזכוש, את החלק הגדול יותר כהוֹךְ המניות של החברה שנשתלם, או אותו חלק של ההון ההוא, שהיה מוכה אותם — אילו היתה כל הכנסת החברה מתפלת לבעשה בין הזכרים — בקבלת החלק הגדול יותר של הסכום שהיה מתפלג בדרך זו.

(ב) יהיו רואים הברה כאילו היא הברת־עזר אם מניות של אותה הברה, המהות לא סהות משמונים אֶזְוֹהוּים מן המאה בהון־המניות, מוחזקות בידיה או נתונות לשליטתה של הברה או חברות, שעלין הן אינן חלות ההוראות של הסעיף הזה.

(6) משבאם לקבוע — לצרכי סעיף־קטן (5) — אם נמצאת הברה בשליטתם של יותר מחמישה בני־אדם או לא, יחשבו את בני־האדם הבאים כסידרם לאדם אחד, דהיינו בני־אדם שהם קרובים זה לזה, בני־אדם ממוני כל אדם אחר יחד עם אותו האדם האחר, ובני־אדם שותפם.

לצוּכִי הסעיף־הקטן הזה, הביטוי „קרוב“ פירושו בעל, אשה, אבות, צאצא ישר, אח או אחות.

(7) כל דבר האמור בסעיף זה לא ימנע הקשיית קושייה על הכרעת הנוציב — אגב השתמשו בכוח, המסור לו בסעיף־קטן (1) — בערעור שיוגש בהתאם לסעיף 53.

(2) הרשימה שנתכוננה לפי כסקת הסיום שבסעיף־קטן (1) של סעיף 22 מן הפקודה העיקרית, מיד לפני תחילת תקפה של פקודה זו, יהיו רואים אותה כאילו נתכוננה לפי סעיף־קטן (4) של סעיף 22 מן הפקודה העיקרית, כפי שהוקמה בהמשך בפקודה זו.

10. מוסיפים ומתקנים בזה את הפקודה העיקרית בהכנסת סעיף חדש 22 בִּבְה, שיבוא מיד לאחר סעיף 22 א, כלהלן: —

22 ב.—(1) כקום שסבור פקיד השומה כי כל טרנסאקציה, המפחיתה — או העשויה להפחית — את סכום המס שחייב בו אדם כל־שהוא, היא מלאכותית או פיקטיבית, או כי למעשה לא ניתנה נפקות לסידור־העברה כל־שהוא, רשאי הוא להעלים עיניו מאותה טרנסאקציה או מאותו סידור־העברה ובני־האדם הנוגעים ברבר יהיו נשומים בהתאם לכך.

(2) בסעיף זה כולל המונח „סידור־העברה“ כל נאמנות, הענקת, ברית, הסכם, סידור או העברת־אקטיבים.

(3) כל דבר האמור בסעיף זה לא ימנע הקשיית קושייה על הכרעת פקיד השומה — אגב השתמשו בכוח שיקול דעתו, המסור לו בסעיף־קטן (1) — בערעור שיוגש בהתאם לסעיף 53.

11. סעיף 26 של הפקודה העיקרית מוסקע בזה, והסעיף הבא יבוא במקומו: —

26. כל מס, שכבר ניתנה חברה — או שהיא זכאית לנכותו — לפי הסעיף הקודם, כדיווידנדום ששולם לבעל־מניות או מריבית על אגרות־חוב המשתלמת למחזיק באגרות־חוב, וכן (מתוך כציפית להוראות סעיף־קטן (2) של סעיף 45) כל מס — שאפשר להטילו על אורו החלק של הכנסת הבר בני־אדם, אשר נשום לפי הפקודה הזאת, שזכאי בו בני־אדם כל־שהוא — ינוכה מתוך עימות — לצרכי גבייה, — מן המס אשר יחושב על אותה ההכנסה החייבת במס, כשיכללו אותם דיווידנדום, או ריבית על אגרות־חוב, או חלק, בהכנסתם של אותם בעל־מניות או אדם, החייבת במס:

בתנאי כי לכרות כל דבר האמור בסעיף זה או בסעיף האחרון הקודם לזה, ינוכה — מתוך עימות — מן המס, המגיע ממקבל דיווידנדום —

סעיף חדש 22 ב של הפקודה העיקרית.

„טרנסאקציות פיקטיביות או מלאכותיות.“

„ניכוי של עימות במקרים מסויימים.“

הפקעת סעיף 26 של הפקודה העיקרית והחלתו בסעיף אחר.

מקום שהחברה ניכתה מס, סכום המס שנוכה למעשה על-ידי חברה מאותו הדיווידנדום, ששילמתהו החברה לבעל-מניות, בלי להתחשב בדבר אם בשעת תשלום הדיווידנדום ניכתה החברה ניכוי-חסר או ניכוי-יתר או תיאום של ניכוי-חסר או ניכוי-יתר קודם של מס, פרט למקרה שבו החזירה חברה לעצמה מתוך גבייה את סכומו של ניכוי-חסר כל-שהוא לפי הוראותיה של פסקה (ב) של סעיף-קטן (א1) מסעיף 25, ובמקרה זה יורשה ניכוי — מתוך עימות — של סכום המס שנוכה למעשה על-ידי החברה וכן סכום המס שהחזירה החברה לעצמה מתוך גבייה לפי ההוראות הנ"ל.

12. סעיף 45 של הפקודה העיקרית מופקע בזה, והסעיף הנ"ל יבוא במקומו: —

45.—(1) מקום שנהג דעתו של פקיד השומה כי שני בני-אדם, או יותר משניים, עוסקים ביחד במלאכה, עסק, מקצוע או מעשה —

(א) ייחשב להכנסתו של שותף כל-שהוא מן השותפות החלק, שבו היה זכאי בהכנסת השותפות (והכנסה זו תבורר בהתאם להוראותיה של הפקודה הזאת), בכשך השנה שקדמה לשנת השומה, וזו תי" כלל בדיווח-שבון על הכנסתו, שצריך יהיה שותף זה למסרו לפי הוראותיה של הפקודה הזאת.

(ב) (א) השותף שבראש, זאת אומרת אותו השותף בין השותפים הדרים בפלשתינה (א"י) —

(1) ששמו נזכר ראשונה בהסכם על השותפות; או
(11) שהוא השותף הזועל שבראש, אם השותף ששמו נזכר ראשונה אינו שותף פועל;

יכין וימסור — משידרש על-כך על-ידי פקיד השומה — דיווח-שבון על הכנסת השותפות בשנה כל-שהיא — ואותה הכנסה תבורר בהתאם להוראות פקודה זו — ויצהיר בו על שכותיהם וכתובותיהם של השותפים האחרים בפירמה, ביחד עם סכום חלקה של ההכנסה הנ"ל, שבו זכאי כל שותף ושותף באותה שנה.

(ב) מקום שאיש מן השותפים אינו דר בפלשתינה (א"י), יוכן ויימסר הדיווח-השבון בידי עורך-הדין, הסוכן, המנהל או הסוכן המסחרי של הפירמה הדר בפלשתינה (א"י);

(ג) הוראות פקודה זו הנוגעות באי-פסירת דוחות או פרטים בהתאם להודעה מאת פקיד השומה, תחולנה על כל דוח דנדרש לפי סעיף זה.

(2) (א) מקום שלא נהג דעתו של פקיד השומה כי שני בני-אדם — או יותר משניים — עוסקים יחד במלאכה, עסק, מקצוע או מעשה, יהיו רואים את ההשתכרויות או הרווחים מאותם מלאכה, עסק, מקצוע או מעשה כאילו נתרבו לאותו אדם, הזכאי בחלק מאותם ההשתכרויות או הרווחים, שיהיה פקיד השומה רשאי לבחור בו, ושומת מס תיערך בהתאם לכך.

(ב) מקום שנערכה שומה בהתאם להוראות פסקה (א) של סעיף-קטן זה, לא תיחשב השותפות להבר בני-אדם לצרכי סעיף 26.

(3) כל דבר האמור בסעיף זה לא ימנע הקשיית קושייה על הכרעותי של פקיד השומה — אגב השתמשו בכוח שיקול דעתו, המסור לו בסעיף זה — בערעור שיוגש לפי סעיף 53.

13. סעיף 61 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה בהחלפת המלים „מסוף שנת ההערכה שהתביעה מתייחסת אליה“, בכל-אשר הן מצויות בטעיף-קטן (1), במלים „מסוף שנת השומה שבה שולם המס“.

הפקעת סעיף 45 של הפקודה העיקרית והחלפתו בסעיף אחר.

תיקון סעיף 61 של הפקודה העיקרית.

תחילת תוקף.

14. יהיו רואים פקודה זו כאילו קיבלה תוקף ביום האחד באפריל, 1945.

20 במארץ, 1945.

גורט
נציב עליון.

פקודת מלווה מלחמה (אגרות-חוב למוכ"ז).

מס' 12 לש' 1945.

פקודה הבאה לתקן את פקודת מלווה המלחמה (אגרות-חוב למוכ"ז), 1944, ולקבוע הוראה בדבר סידור מלווה נוסף.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצת המועצה השלשתינאית (א"י), לאמור: —

שם קצר.

1. פקודה זו תיקרא פקודת מלווה המלחמה (אגרות-חוב למוכ"ז), 1945.

תיקון פקודת מלווה
המלחמה (אגרות-חוב
למוכ"ז), 1944.

2. פקודת מלווה המלחמה (אגרות-חוב למוכ"ז), 1944 (הקרוייה להלן "הפקודה העיקרית"), יהיו רואים אותה כאילו תוקנה מכל הבחינות — לרבות בחינותיה של הפקודה הזאת — מיד לאחר תחילת תקפה, כלהלן: —

(א) בההלפת הפסקה (ג) של סעיף 17 מאותה פקודה בפסקה הבאה: —

"(ג) להשקיע בשטרי ערובה, שהוצאו עליידי ממשלת הוד רוממותו בממלכה המאוחדת";

(ב) בההלפת תקנה 14, שבתוספת על אותה פקודה, בכלל הבא: —

14. סכום של מאה מיל יתרבה ברויך ריבית ביום העשרים בספר תשלום מדי שנה בשנה על כל אגרות-חוב שלא עלתה לפני כן בגורל, וישולם — לפי דרישה — באותו תאריך או לאחריו, עם הגשת תלוש הריבית הנוגע בדבר בכל משרד-דואר או כוסד מאושר ועם מסירת אותו תלוש כדי שיבוטל".

3. הנציב העליון רשאי, בהרשאתו של מזכיר המדינה, ללוות סכום נוסף, שלא יעלה על מיליון פונט, כתוך שיוציא — בשוויין הנקוב — לא יותר כמאה אלף אגרות-חוב, בנות 10 פונטים כל אחת ואחת.

כוחו של נציב עליון
ללוות באמצעות
הוצאת אגרות-חוב.

4. הפקודה העיקרית תחול בשלמותה על ההלוואה שאושרה על-ידי הפקודה הזאת, כשם שהיא חלה על הלוואה שאושרה על-ידי הפקודה העיקרית, אולם תהיה נודעת לה נפקות — לצורך הטלתה על ההלוואה שאושרה לפי הפקודה הזאת — כאילו תוקנה באופן הרשום בתוספת על הצעת הפקודה הזאת.

הטלת פקודה עיקרית
על הלוואה נוספת.

תוספת.

1. החלף את המלים "בכספר אחד" בכל מקום שמלים אלה מצויות בטעף-הקטן (2) של סעיף 6 של הפקודה העיקרית ובפסקה (1) של תקנה 5 בתוספת על הפקודה העיקרית במלים "בכספר מאה אלף ואחד".

2. החלף את הסעיף-הקטן (3) של סעיף 10 מהפקודה העיקרית בטעף-הקטן הבא: —

"(3) ההגדרות ותקיימנה בפומבי ביום ה' הראשון עבחדשי ינאו, אפריל, יולי ואוקטובר מדי שנה בשנה, החל ביום ה' הראשון שבהודש יולי, 1945, וכלה ביום ה' הראשון שבתודש אפריל, 1965: בתנאי שאם הל באחד הימים הנ"ל, שנקבעו לכל הגרלה שהיא, יום פגרה ציבורי, תתקיים ההגדרה הנ"ל בכל יום אחר שיקבע הנציב העליון בהידעה בעתון".

3. החלף את הביטוי "בשנת הכספים 1944-1945" בפסקה (א) של סעיף 17 של הפקודה העיקרית בביטוי "בשנת הכספים 1945-1946".

4. החלף את המלים "20 בספטמבר, 1964" בסעיף 13 של הפקודה העיקרית ובכל מקום, שתאריך זה נזכר בתוספת על הפקודה העיקרית, במלים "השלושה באפריל, 1965".

5. החלף את המלים "ביום העשרים בספטמבר מדי שנה בשנה או לאחריו, החל משנת 1945" שבתקנה 14 של התוספת על הפקודה העיקרית במלים: "ביום השלישי באפריל מדי שנה בשנה או לאחריו, החל משנת 1946".

גורט
נציב עליון.

20 במארץ, 1945.